

R
I
S
T
I

UKS
KINDEL
LINN...

VALGUS

NR. 5

1943

MEIE SEISAME KÕIK SÕJAS JA VÕITLUSES.
EVANGEELIUM ON MEIE LIPUKS, KRISTUS
MEIE VÄEPÄALIKUKS. TEMA JUHTIMISEL ON
TÕHUS SÕDIDA JA JUMALIKU SÕNA LÄBI
SAAVUTAME VÕIDU.

Martin Luther

Armastuse orasõnakest.

Lk. 17, 7-10

Sündimise poolt olome kõik suured egoistid. Mida me ka ette ei võta, osimene küsimine on tavaliselt: "Mis kasu ma sellest saan?" Ja kui see kasu näib olevat liig vähene ja tühine, siis me loobume parem ettevõttost. Et keegi oleks valmis tegema midagi ka ilma tasuta, juhtub äärmiselt harva. Me enesetunne on koguni väga puudutatud ja me oleme südamepõhjani solvunud, kui tööd, mida oleme teinud suure innu ja agarusega, ei peeta üldse tasu ja vahel isegi mitte minu vääriliseks.

Tõesti, kas meil ei ole tööline õigus saada tasu tehtud tööd ja vaovanõgemise eest? "Oma õigust ma juba jalga alla tallata ei lase," ütles mulle hiljuti üks mu sõbr, kurtas oma häda. Tema mitmeaastast tööd ei teinud keegi õieti hinnata; ta pidi koguni lehkama oma töökohalt kui halb töötaja. Muudugi protsessis ta nüüd selle koha pärast ja nõuab lihtsalt oma õigust.

Aga see ei juutu ainult "maailma" inimestega. Ka need, kes end peavad Jeesuse järelekäijaks ei mõtle aga toimi tihtigi teisiti. Peetrus tuli ka kord Jeesuse juurde küsima: "Vaata, Issand, me oleme kõik maha jätnud ja sind järginud. Mis meiega sest nüüd saame?"

Ja kas tal siis ei olnud õigus surra-
male tasule?

Üks vana emake ütles veel enne surma nii
veendumult: "Ma ei ole kollegile ülekohut
teinud, ma olen Jumala Sõnast alati lugu
pidanud, teisi aidanud kus ma sain ja kus
mul see võimalik oli, küll Jumal mind vas-
tu võtab!"

Jeesus aga ütleb nii selge sõnaga: "Kui
te kõik olete teinud, mis teid ial on käs-
tud, siis ütelge: "Me oleme kõlvatud orjad;
me oleme teinud, mis meie kohus oli teha!"
Ei mingit õigust tasule, sest orjal seda
õigust ei ole!"

Midagi suurt ei saavutata siin maailmas
ilma ohvriteta! Praegugi näidatakse Ameer-
ikas seda väikest purjelaeva, millega Ko-
lumbus avastas selle uue mandri. Ta saavu-
tas selle vaid seepärast, et leidis küpu-
tõis inimesi, kes olid valmis eesmärgi pä-
rast, leida paremat ühendust kehe ilmajõe
vahel, panema kaalule kõik küsimata tasu.
Me tohtisime üle kahekümne aasta olla va-
bad ja iseseisvad, sest et leidis mehi, kes
olid valmis ka oma elu ohverdama selle va-
baduse eest. Mis tasu nad said selle eest?
Meie tänu pärast surma! Aga mis tasu on
see neile?

David Livingstone kiideti ja ülistati
tema suurte teenete eest ja tänati, et ta
nii palju oli ohverdanud misjonitöö ja isa-
maa kasuks. Aga mis vastas too lihtne mees
"Ärge kõnelge ohvritest! On vaid puha ees-
õigus olla oma Issanda sulane, olla oma
Issanda oril!"

Aga meie nõuame tasu? Orjadole tasu ei
maksta. Nad on selleks seal, et oma isan-
dat teenida, see on nende kohus. Tasule nad
õigust ei oma, isegi mitte tänula! "Kes
isand seda orja tänab, et see tegi, mida
kästi?" Tasu saavad palgalised, kuid pal-

galiste kohta on Pühakirjal vaid halvustavaid sõnu.

Kirjatundjad ja variseerid arvasid omavalt suuremaid eesõigusi Jumala ees kui muud inimesed. Jeesus ütleb, et meie õigus peab parem olema kui nende oma. Kui me kõik oleksime teinud, mis meie kohus on, kõike võib olla veel täpsmini täitnud kui variseerid, ka siis käivad need Jeesuse sõnad meie kohta: "Olete vaid kõlvatumad orjad; olete vaid teinud, mis teie kohus on!"

Me arvame tihti koguni, et me Jumalale oleme asendamatud, et ta meile peaks tunduvalt kõrgendama tasu, et me ta teenistusest ei lahkuks! Ei, asendamatus tunnistust Jumal meile küll välja ei kirjuta ja ükski meie seast ei ole Jumalale asendamatut! Ta leiab igal ajal ustavamaid ja paremaid töölisi kui meie oleme.

Ja siiski omame üht õigust, sama õigust, mida omas David Livingstone, eesõigust, armastuse eesõigust! Armastus ei nõua iial tasu. Ta annab, ta teenib, ta ümmardab ja ei küsi, mis ta sellest saab! Mis tasu ema nõuab, kui ta nädalaid on valvanud oma haige lapse voodi ääres? Mis tasu nõudsid need meie käest, kes 25 aastat tagasi oma elu kaalule panid meie vabaduse eest? Ei mingisugust! Nad vaid armastasid oma isamaad. Mis tasu nõudsid apostlid? Kas teate kuidas apostel Paulus end nimetab? — K r i s t u s e o r j a ! Ori, kes kuulus ihu ja hingega oma Issandale, kelle suurim rõõm oli tohtida teda teenida. Pärisori, kellel enam midagi ei ole, kes kõigega, mis ta omab, kuulub sellele, kes ta omale on ostnud nii kalli hinna eest. Kui õieti Luther on seda mõistnud, kui ta ütleb: ...Jeesus, minu Issand..., kes mind on päästnud ja lunastanud..., et m i n a t e m a o m a oleksin... ja t e d a t e e n i k s i n

igaveses õiguses, vagaduses ja õndsuses.

Ja teate, mis Jeesus nende orjade kohta on ütelnud, kes ustavalt armastuses teda on teeninud? -- "Tõesti, ma ütlen teile, tema võtab enese ja paneb nad lauda istuma ja tuleb ja teenib neid." Orjast saab nõnda isand, laps ja pärija. Aga see pole iial tasu, mida nõuda meil oleks õigus. See on arm!

Tõesti, Jumala ees ei oma me mingit õigust tasule, aga meil on midagi suuremat, -- eesõigus, armastuse eesõigus teenida oma Issandat ihu ja hingega. See eesõigus keh-tib Jumala ees ja teeb meid lõpmata rik-kaks, teeb viletsast orjast rikka pärija ja Jumala lapse.

Hillar Põld

Täiuslikkus ja ebatäiuslikkus ei seisne tegudes, ei kujunda ka erilist seisust kristlaste seas, vaid asub südames usus ja armastuses, sest kui keegi enam armastab, see on täiuslik, olgu ta mees või naine, virst või talunik, munk või vohik.

M. Luther

31. oktoobriks

Keskaeg... 5'nd: sõna, mõiste normim
ahistamas
taas rütmis tänapäevases. Veel säilinud on
tänav, ahtaim, pikk.
Kilm kivi ... sammeldunud müürid, kummitamas
kaasaegseid mälestuste ajal püevad annu
möödunud, hall minevik.

Keskaeg... Aeg müstiline, austus pühi-
mustel,
mead, rahvad Maarjale - nii katse usuriiki
ehitada siis.

Kuld, viiruk riituseks ja päästeks eksi-
mustel:
kel kahtlus hinges loeb roosikrantsi hel-
mepalveid kaks, kolm, neli, viis.

Keskaeg... Eks ahelate raudset kõla mana
leht ajaraamatust mis koltund, jutustab ent
kloostri mureöst.
Ka raamatute raamat, Piibel, taevamanna
vaid lukustatult ahelais, munkotsijaile
viitas õnnistuse teest.

Keskaeg... Paavst troonil eksimatu.
Autodafee...
Eelkõijad töötsinguil, kel süttis tungal
tulest, taevasest :
Hus, Viclif, Valdes kandsid krooni mürtrite
vaid vaikseis südamels hää seeme võrsus,
vilja kandis iidsest lootusest.

Keskaeg... Eks kosta kõues usulisa sõnad
kui 188gid vasaralt, mis põrustavad sajan-
dite eksitõid:
"Usk õndsaks teeb, kui pühitsust eelkõige
nõuad
siis armust omad pühitmise, ei Jumal taha
ohvriks maiseid andameid!"

Keskaeg ja tänapäev ja tulevik üks seise
taas tunnistusel siiral, inimkartmatult mis
tõest kuulutab:
Siin soisen ma, ei teisi teid saa ma kätt
jah, saan, õiguses kõigväheline suur Jumal
omi lapsi kinnitab."

Jaani Ora

Miks sa ei hakka rääkima?

Rooma 10, 17

"Minu laps hakkas rääkima!" kuuleme tihti
noori emasid ütlevat särasilmalise näoga.
See on suur sündmus vanematele kuulda esi-
mest sõna oma lapse suust. Kuidas nad or-
podanud seda esimest sõna ja nad on kurvad
kui see ei tule.

Tean väikest polssi, kes hakkas kõnelema
alles 4 aastasel. Seni ajani ta rääkis sel-
list keelt, millest sai aru vaid ta ema.
Kõnastele oli see vaid arusaamatu häälit-
sus. Ja vanemad olid kurvad, kas nende laps
ei hakkagi kõnelema, kuni ühel päeval tuli
kausaoodatud esimene sõna.

Meie, noored, oleme oma Tõevase Isa laps-
sed. Kiipilju oleme talt saanud ja saame
igapäev: tervist, tarka meelt ja mõistust
igapäevast leiba ja seda kõike, mida Martin
Luther nimetab oma "Meie Isa" palve seletu-
ses. Ka väimseid andeid oleme saanud talt
rohkesti. Ta ei taha meilt aga midagi muud,
kui et hakkaksime rääkima.

Sina, kirikunoor, kes sa kuulud juba or-
taid oma kiriku Noorte Koondisse, oled seek-
saanud suuri väärtusi, miks sa ei hakka rää-
kima? Sa oled kui laps, kellelt vanemad kur-
vastuses ootavad esimest sõna. Sina Tõevase
Isa ootab ja ta on kurb.

Eks sa põikled kõrvale, kui mõningate kirikunoorde ühiste ürituste ehk ka su oma loondise ettevõtete hulgas sind palutakse tunnistada oma usuelust, või sulle tehakse ettepanek juhatada piiblitundi ja sa tood ette igasugu vabandusi, suuremalt jaolt, et sa ei oskavat. Kui siis ometi mõnikord on saadud sind nii kaugele, et oled kõnelnud ja tunnistanud ehk oled juhatanud piiblitundigi, siis on avastatud sinus seninägemata sisemisi väärtusi ja see on olnud suureks õnnistuseks su kaaslasile, suuremaks aga sulle enesele. On tõsiasi, et õpetades õpitakse isegi.

Tallinna praostkonna kirikunoorde sügisõhteval Randveres tuli mu juurde kaasnoor, kes särasilmaliselt, täiest südamest ütles: "Kui palju annab tunnistus enesele!" Ka tema oli olnud neis häbi, saamatuse ja muude takistuste ahelais, oli need Kristuse abiga võitnud, saavutanud suure võidu ja võis nüüd olla südamest õnnelik, seda näitas kogu ta olemus.

Ja me ometi tahame olla kõik õnnelikud, rõõmsad Jumala lapsed!

Seal on teine noor, kes, kui teda paluti tunnistada, rõõmuga ütleb: "Meeleldi teen seda, sest see on mu kohus!" See on nii. Paul Gorhardt laulab: "Eks mu kohus tänuteha Jumalale ilma peal?" (Lr. 31, 1) Ja kui see meie kohus on täidetud, siis oleme õnnelikud, vabad ja rõõmsad ja võime käia sirgjooneliselt oma usuteed.

Meie, cesti kirikunoored, oleme oma rahva usuelu edasiviijad. Kuis seda teeme? Ainult nii, et tunnistame sellest, mis Kristus on teinud meile. Kui teeme seda siiralt, vabalt ja igal ajal ning igas olukorras, sütitab see, haarab kaasa teisigi. "Sest usk tuleb kuulutusest, aga kuulutamine Jumala sõnast." (Rooma 19, 17)

Iga väikenegi tunnistus on kuulutus, olea ta nii abitu kui tahes. "Sest mina arendan kõik Kristuses, kes mind vägevaks teeb," ütleb apostel Paulus (Fil. 4, 13), ja tööpoolest, sageli abituimigi tunnistus võib rohkem korda saata, kui ilusasónaline, suunajutus.

Mõtle, armas eesti kirikunoor, nendele sõnadele! Veel on sul võimalus tunnistamiseks sõnadega, veel ei nõuta sult selleks eluandmist. Veel on sul tervis, tark meel ja mõistus, paljudel seda enam ei ole. Nii mõnigi on varisenud meie ridadest, kas haiguse ehk mõne muu õnnetuse tõttu, või läinud kaugemale armsast kodumaast. Paljudelt on võetud tark meel ja mõistus, sest ajad on kõigiti rasked ja paljude närvid lõdvenevad. Nad viibivad sügavas vaimu pimeduses ja ei ole enam peremehed oma tahte üle.

"Pidagem siis aega kalliks, sest et päevad on kurjad." (Efes. 5, 16).

Ja valmistagem rõõmu oma Taevasele Isale sellega, et hakkate rääkima sellest, mis valitseb teie südameis, sellest Kuningast, kes seal on esimene.

Ellen Ok, Tall. Jaani N.K.

Kes sa nüüd oled?

"Kes sa siis nüüd oled?"

"Täiskasvanu!"

"Ja mis sa olid enne seda?"

"Laps!"

"Või nõnda lihtsasti see kulgeski. Õpetaja luges lapsele sõnad päale ja temast sai täiskasvanu."

"Ei noh, enne seda oli ikka õpetust ka."

"Kas see õpetus taotles siis lapse ettevalmistust täiskasvanuks saamiseks?"

"Noh, mis ta siis muud ikka oli!"

"Kuule mina kardan, et sa oma leeri ajast oled üsna valesti aru saanud."

"Kuidas nõnda?"

"Minu meelest on leeriõpetusel ikka päris teine eesmärk. Ent õnnistamise päev pole ka mingiks täiskasvanuks ülendamise pidustuseks mõeldud."

"Aga nõnda käsitlevad seda tavaliselt ju kõik."

"Kõik küll mitte, aga kahjuks suurem osa "korralikke" ristiinimesi on seda tõepoolest hakanud pidama mingiks lapseeest väljasaatmise päevaks. Ent "korratud" ristiinimesed ütlevad sellepärast, et säärane kombetäitmine polegi enam tähtis. Ületab noor inimene sääduses ettenähtud vanuse piiri on ta täiskasvanu ja tal pole seda papi leeritamist ega õnnistamist enam vajagi."

"Sinu meelest ei pruugiks siis enam seda asja ette võtta?"

"Selle nõuga küll mitte, et keegi leeritunnistuses oma täiskasvanukssaamise kupsusedokumenti näeks."

"Aga millise nõuga siis?"

"Ainult kui ta tahaks saada lapseks. Jumalat usaldavaks, kuulekaks ja alandlikuks."

"Mis see tähendab?"

"Küll sa seda isegi tead, milline on tavalise noore inimese suhtumine Jumalasse. Ta on oma Taevasel Isal üle pää kasvanud. Ennast usaldab ta pigemini kui oma Jumalat. Maailma nõuandjaille on ta tuhat korda kuulekam kui Jumala käsule. Alandusest pole juttugi. Ta on ihu ja hingega juba ammugi saanud "täiskasvanuks." Leeriõnnistamise päeval ta ootaks nagu mingit ametlikku tunnusust veel selle kohta ja siis arvab ta kõik asjad olevat korras. Kuidas muidu on selestatav too kurb nähe, et nii palju nooripääl leeri enam palju tegemist ei tee juma-

likkude asjadega. Ei neid huvita jumalateenistus, ei piibli raamat, ei palve ega sakrament. Mul pole teist vastust kui see, et nad arvavad - täiskasvanuks saamine, see tähendab üle olla ka tollest tema meelest nii lapsikust õpetusest, millega katsutakse inimesele selgitada taevalikke tõdesid."

Värskelt õnnistatud nooruk, kes selle kõneluse ajal üsna tagasihoidlikuks on muutunud ja seda seletust kuuldes oma silmad aha löönud, noogutab mõnvalt pääga ja lausub siis:

"Ümber sedasama rääkis ka õpetaja meile sissejuhatuses, aga meist paljud ei pidanud seda oluliseks. Nõnda nagu me tervet leeriaega pigemini ühe kõrvalise poolsundusliku kohustusena võtsime. Minagi arvasin et ega see asi nii hull pole. Oleksin Jumala vastane, ega ma siis poleks leeri läridki. Muidugi ei arvanud ma sellest palju enam, kui et see komme saab ikka ära tehtud. Aga nüüd sinu jutt paneb mind mõtlema."

"Küll oleks hää kui ka sind, noor sõber, paneks sinu leeriaeg tõsiselt järele mõtlema kõige üle, mis sellega ühenduses seisab. Olen nii tihti kuulnud leerilapsi ütlevat õpetuse kohta, et see oli väga ilus, aga siiski mul on tunne, et neid kõige selle kaudu pole aidatud edasi usuteel. Ja kui ma küsin miks? Siis kardan ma ikka seda ühte, et need suurepärased noored inimesed tunnevad, et neile nüüd kus neil täiskasvanud ristiniimese voli kätte on antud, pole enam vaja lapse kombeid harrastada."

Olen lõpmata kurb kui ka sina arvad, et olen sind õpetanud Jumalale ja tema sõnale ülevalt alla vaatama "ja kirikule" selja pöörama.

Harri Haamer

Oh, kuivata silmad...

Pikaldaselt mf *P* *Frohe Botschaft mf*

1. Oh, kuivata silmad ja lõpetan nutt-küü Jeesusa

hõlma Sul olgu vaid rutt. Ei maailma müres sa ra-

hule jää - Vaid Jeesuse juures.

f *P rit.*

2. Ta tunneb su valu, Sind trööstib Ta suu. Vaat auline elu Sul koitmas on ju. Põev särades saabub, Sind rõõmsaks teeb ta. Oh, palu, siis saabub Sul õnn otsata.

3. Ja kui sa mõnd nõgid, Kes päästma ta jänd. Siis ruttu, et rüügid, Mis Jeesus sul teind. Koos nendega palu, Ta verd kummarda. Küll mõõdub siis valu ja rahu saad sa. Saksa keelest tõlk. H. Heamer.

MIS ANDIS MULLE MATK RANDVERE PÄEVALE?

Sõbrad, "Risti Valguse" lugejad, ärge pahandage, et ma ei refereeri siin täpselt kõnede kokkuvõtteid, ega anna õiget ülevaadet Randvere päevast. Mul on midagi muud südamest, millest tahaksin jutustada.

See oli nädal hiljem, peale kirikunoor- te kogumist Äksi, kui lõdisesime külmal va- rahommikul lahtises kaubavagunis. Olime teel Tartust Tallinna, et liituda teiste Rand- verrenõelajate noortega.

Jumal õnnistas meid eriliselts Äksis. Ta andis seal tõesti mõnelegi igatsejale oma rahu südamesse. Olgugi, et vagunis oli hirmus külm, tõusis omoti soe tänutunne süda- nesse Teavaisa vastu. Samas liitus sellele ka rõõm minna Randverre.

"Et Kristuse vägi asuks olama minusse." Kui saabus mulle postiga kava, siis mõtlesin, et Tallinna sõbrad on osanud valida omale päeva üldteema. Olome ju noored ja julged! Me nagu ei vajakski muud enam kui Kristuse väge, et vallutada kogu maailma. Süda paisuks nagu uhkusest. Tundsin end to ma noore sõdijana. Südames oli vaid soov saada selle väe osaliseks. Ja Jumal tahtis seda ka jagada, isegi mulle suurelisele. Aga ta pidi mind selleks alandama.

Samal õhtul pidin end ette valmistama mulle Randveres usaldatud ülesandeks. Mul oli seda korraga hirmus raske teha. Kõik mu vead seisid mu ees. Mida öelda teistele, kes olen suuga julge ja suureline, südamest nõder ja kahtleja ning teod kinnitavad viimast. Mida teha? Homme pidin teiste ees seisma ja aega ei jatkunud enam enese kogumiseks. Seal tuli appi Jumala Sõna. "Sest Toma täiususest me kõik oleme võtnud armu ar- mu pääle."

Nii läksin järgmisel hommikul teistega koos teele kui see, kel enesel midagi ei ole peale kahtluste, puuduste ja tõrkumise, kellel aga on rikas ja armuline Issand, kelle täiusest ka mina tohin osa saada.

Väike kirik kivisel rannal ühes ümbrisevate kalurimajadega olid veel sügisese hommikuudus kui jõudsime bussiga kirikutee lahkmeele.

On jäänud meelde hetk enne algust vä- jas aia ääres, kus harjutasime paari Tartu sõbraga oma laulu noorte tunnistuskoosole- kuks. See laul tundus hommikuavaruses kui- dagi arg ja väetikene. Aga me tahtsime lau- da oma õnnistegijale ja rõõm sellest ju- gustas ja innustas meid imeliselt, tungiv palve tõusis südamest Jeesusele, et Ta ise töötust mööda sel päeval oleks meie ligi ja meid täidaks oma väega.

Esimeselt koosolekult jäid meelde sõnad "Sulle saab küll minu armust." Eksija ja paha lapsena tohin südamest kahetsedes an- deksandmist ja uueks eluks jõudu paludes minna oma Jeesuse juurde. Ja Jeesus ei lük- ka mind tagasi, tõesti ta ei lükka.

Rongkäigus kiriku poole minnes alusta- sime ühislaulu, aga see ei kõlanud nii vä- gevalt nagu me seda oleksime tahtnud, sest olime olnud laisad, üks ei osanud sõnu, tei- sel polnud viis selge. Kui vilets on vahel meie tunnistus oma õnnistegijale!

Aga Issand õnnistas seda päeva. Ta tegi seda sõnakuulutuse ja palvete läbi, armu- laual ja eine võtmisel. Ka ilusa ilma kin- kis ta, vaikse ja sooja, milliseid on sü- sisel nii vähe.

Ohtupoolsele koosolekule kogunesime õue päikese kätte ja meiega liitus ka Rendvere inimesi. Sellel koosolekul Ta oli oma töö- tust mööda meie keskel. Ta andis oma väge kõnelejaile ja noortele nende tunnistusteks

Koosoleku lõppedes laulsime sealsamas õhtu-
püikeses seistes omi noortolaule. See ei
olnud enam hommikune nõder laul, vaid hõim-
kamine Issandale, kelle armust meil ikkuli
saab ja kelle vägi meis
elab. Seal väljas lauldes tõusis südamesse
palav palve: Issand, ära jäta mind, vaid tee
mind oma väe läbi sinu rõõmsaks tunnistaja-
jaks ja kannataks mind ka siis kui tulevad ras-
kused, et tohiksin seista kord Sinu õiga-
vese aujärje oes õndsatoga laulmas kiitu-
solaulu.

Irene Põld

Armasta oma ligimest kui iseennast!

On püstitatud väga mitmesuguseid loosungeid, küll rahvuslikke, poliitilisi, kultuurilisi jms. Pole palju aega tagasi, kui sildid äride akendel ja kuulutustulpadel meile meelde tuletasid lahkust ja töördumu. Ligi 2000 aastat tunneme loosungit, mille Kristus meile püstitas armastusest: armasta oma ligimest kui iseennast. (Matt. 22, 39)

Meie inimesed tunneme küll kõige enam enesearmastust. Aga siiski on armastus see mis ka meie inimeste juures on kandnud kaunimaid õisi. Ütlesin kord ühele oma tuttavale: "Küll oled sa vahva, millise vaeva sa tema pärast omale võtsid!" Ta vastas lühidalt: "Ma armaatan teda." Sellega oli kõik seletatud. Keegi arst oli pahane, et haiged teda pühapäeval tülitasid. Somal püeval ta sai teate, et ta sõber on haige. Nurišemata läks ta tema poole teele, et teda aidata. See oli ka armastusest. Meie armastuse teod tulevad esile just nende inimeste juures, keda austame, kellest lugu peame.

Kristus kuulutas aga armastust kõikide vastu. Selle õpetuse kandmine ja levitamine on jürtud kiriku ja pastori hooleks, kuid õpetuse järgi elamine maailmale enam kesu toeks kui näiteks lahkuse ja töörõõmu esile toomine.

Armasta oma ligimest kui iseennast — seda ei suuda me omast väest. Kui sageli me toome, mis meie ei taha ja jääb tegemata mis me tahame, sest liha on nõder.

Jaapanlane Toyohiko Kagava ütleb: "Kes tahab kuulda Jumala häält, see armastagu!"

õde Salme Klaos

Mina ei jäta teid vaeslapseks.

Joh. 14, 18

Kui Jeesus lahkus oma järgitest, trööstis Ta neid üteldes: "Mina ei jäta teid mitte vaeslapseks!" Ja Ta peab oma sõna kuni maailma otsani. Ilma Jeesuseta oleksime me tõesti vaeslapsed. Jeesus ei ela küll meie peal enam inimesena, kuid Tema lohutusesõnad helisevad tänapäevalgi otsegu Ta enese suust paljude inimeste kõrvus, et kogeksime Tema ligiolekut. Kuid sageli inimesed ei mõista kuulatada neid, ega usu soovrast ka et Jeesus võib nende juures olla. Elus tuleb palju pettumusi ja valu tunda, kuid valusam on see, kui inimesed peavad lahkuma usketeisest. Siis antakse küll suuri lubadusi, pisarailmil kinnitatakse sõprust ja poolohoidu teineteisele. Kuid enamasti need lubadused lahnevad. Nad lihtsalt unustatakse, ning põhjus on see, et ei omata teineteise vastu küllalt usaldust ja armastust. Jeesuse töötusega ei ole see aga siiski nii. Kui Tema on mõnekorra sunnitud

lahkuma

...vast, siis püüab ta omel tagasi võtta. 40-
male kaotsi läinud südant. Oma lubadusi ei
jätta Jeesus kunagi täitmata. Tema on maal
peal ja taevas see, kes ei taha meid vaes
lapsiks jätta.

Ta tuletab meele meile kõik oma töötu-
sed ja meelitab meid uuesti Temaiga ühendus-
se astuma.

Ei Tema taha meid vaeslapsiks jätta, kui
gi oleme Teda oma kurjusega kurvastanud.

R.K.

Saame lapsiks!

Meenuvad kaunid lapsepõlve päevad. Saaks
taas lapseks! - tärkab igatsus südames.

-- Saaks taas lapseks! - kuulame nii pal-
juid maailma teedel eksinuid, väsinuid noo-
ri rändureid õhkamas.

Mis oli siis lapsepõlves nii kaunist, et
me selle järele nii igatsome? Kas see, et
me siis nii pisikesed ja marnetatud olime, et
me ise ei suutnud midagi ja et meile loost
pidid meie vanemad hoolt kandma? Vaevalt
küll! Lapsed ootavad ju igatsusega aega,
millal nad nii suureks saavad, et võiksid
seda kõike teha mida täiskasvanuid tegemas
näevad.

See, mis lapse elu nii muinasjutuliselt
ilusaks teeb, on tema puhas ja rikkumata
süda, kus ei ole ruumi muule pädele usu ja
armastuse. Me näeme missuguse usaldusega
lapsed alluvad oma vanemate juhtimisele ja
missuguse armastusega nad suhtuvad kõiges-
se loodusse. Selle kõik olene hoolimatult
pillanud maailma teedole ja järele on jään-
nud ainult kaunid lapsepõlve mälestused.

18

Kuid ega me olukord ei ole veel täiseti-
otusetu. Kristus on võidelnud meile lap-
soõiguse oma Isa juures ja ta ootab meid.
Miks kõhkleme veel? Saagem taas lapsiks!
Neil on hää isa taevas. Ta loob meile uue
suhta südame. Siis võime rõõmsa usaldusega
oma Issandale järgneda. Ei siis kohuta meid
onam maailma tornid, sest Tema hoiab meid!

Aino Uuspõld

KRISTLIK ELU KOOSNEB KOLMEST ASJAST:
USUST, ARMASTUSEST JA RISTIST.

M. Luther

KIRIKUNOORTE KOGUNEMINE ÄKSIS

4. ja 5. septembril 1943.a.

"Lõikust on palju, aga
pisut töötajaid."

Ettevalmistused õnnestusid üle ootus-
te hästi. Jumala õnnistus oli nendega. Üh-
tegi eitavat vastust ei saanud, kõik keda
kutsusime kõnelema, lubasid seda teha rõõ-
muga ja äksi koguduses leidsime külalislah-
ke vastuvõtu.

Ning noored, nad tulid täis ootusi ja
avatud südamega. Nad tulid Tartust ja Tal-
linast, Pärnust ja Viljandist, Põltsamaalt
ja mujalt ümberkaudu, küll jala, küll jalga
rattail, küll rongiga, liiklemisraskusi ne-
gu poleks olnud neil noortel. Aga ma usun,
et Jumal meile siin kõik teed oli tasanda-
nud.

Püevade kava pidi algama alles laupäeva

õhtul. Noorte kogunemine algas aga juba hommikul. Kui ruttu möödus aeg! Vanu sõprusi uuendati, nii palju oli kõnelda, sest nii paljud ei olnud üksteist veel päälle sõla näinud. Mis aga südant haaras, oli see, et võisime näha noori kogunemas siin ja seal väiksesse rühmadesse koos paluma päeva õnnistuste pärast.

Ja õhtul! Kirik oli nii pidulikult valgustatud elektrituldude säras. Kõik oli nii puhas ja kaunis. Harva oleme võinud näha nii korras kirikut. Võiksime näha ometi kõikjal nii palju armastust oma kodukiriku vastu!

Meie Isa palvega algasid meie koosolekud ning südamesse on jäänud veel peatuma mõned sõnad avakõnedest — "Pidage aega kalliks, sest päevad on paha!" Erakordsetel aegadel, sõjapingutuste keskel kogunesid noored äksi, see on kui ime! Jah, paljudele noorte seast on määratud teineteise võitluse tee. Kui palju nende seast peavad langema põletavate küsimustega südames leidmata õiget vastust. Aga neile, kes tohtisid koguneda, on seepärast Jumala poolt ka antud erilised ülesanded: kanda neid oma võitlejaid vendi alati südames ja palvekästel Jumala ette, anda õige suun meie püüetele ja sihtidele, aga ka meie võitlusile. Kas võidelda Kristusega või Temata? See küsimus on vana küsimus, kuid tänapäeval taas elav. Kaaluv näib ju olevat rahvaste relativsus, sitkus ja töö. Kuid vaim, mis seda kõike juhib, on jumalavastane. Meil tuleb otsida tervet vaimu ja õiget alust. — Jeesus Kristus, Temas elab Jumala täius ihulikult. —

Me ei suuda seda väljendada mõistusepärastelt, kuid usklikule on see arusaadav. Ta tuli lihtsana maailma. Kurjus taandus, haigus kadus, tuul ja meri vaikisid ning patu-

ne inimene leidis Ta juures andeksandmise. Jeesuses on ka meie õnnistus, meie jõud ja vägi. Meil on pakub oma - Kristus oma. Teha me jõuda ka siin neil päevil nii kaugel, et otsustame minna Kristusega. -

Valgustatud kirikust väljudes pimedasse öhe, hakkasid noored spontaanselt kui ühest suust laulma: "Jeesusele laulan, Jeesust ülistan..." See oli vägev tunnistus oma Issandast, kes astus nii lähedale kõigile just selle laulu kaudu.

Kaunis oli pühapäeva hommik. Päike paistis. Ka siis nägime Jumala juhtivat kätt ja nii paljude palvete kuulmist päeva õnnistuste pärast. Piiblitunnid kahes rühmas ühistes söögisaalides õp. Konsini korteris, kui palju oli siin noortel kaasaraadkimist esitatud käsitlusile. Süda oli tulvil ja kees lihtsalt üle.

Meelde tuli oma leeripäev, sammudes ühes teiste noortega kirikusse. See jumalateenistus ühendas, ühendas neid paljuid kokkutulnuid noori tugevalt selle külalislahke kogudusega, kes meile nende päevade pidamise oli võimaldanud. Ja altari ees põlvitas nii palju noori vastu võtmas Kristuse ihu ja verd. Issand vajab töötegijaid oma lõikuseväljadele, ma ei kahtle, et Ta mõnegi töölise sel päeval leidis, keda Ta võis tarvitada.

Jumalateenistusel kirikust väljudes, taas haarav ühislaul noorte suust: "Oh, Issand, luba puhata Su juures mõne hetke!" Laul, mis sai äksi päevade lauluks, sümpoosilisel seltsile osutades, millele olime kokku tulnud.

Ning viivu aja pärast kogunesime jälle kirikusse oma pühapäeva jätkama, "Väljad on valged," see kõne tahtis meid üles reutada ja tardanud olekust, tööle virgutada, silmi avada nägema valmis viljapüüa juba pu-

denemas. Rajuilmade ajajärgus on tühtsaim ka lühidaid päiksepaistelisi hetki ära ke-
sutada, et vili tüiesti raisku oi läheks.

Palju oli neid ülesandoid, mida meile järgmine kõne silmade ette seadis. Palju oma koguduste ja noorte seas, palju nende seas kes piiri taga üle 20 aasta on kannatama pidanud Jumala Sõna pärast ja kes on meie suguvennad. Noori on vaja lastetöö juhata-
jaiks, noori on vaja vanade eest hoolitse-
jaiks, noori on vaja kodumaa evangeliseerimiseks, rühmitustes ja paerikaupa, kõnel-
des, lauldes ja tunnistledes, avitades ja lohutades, — tüiesti tööd on nii lõpmata palju. Issand vajab töötajaid!

Vahea ajal kogunes rühmake noori kiriku-
parki ühisole palvele, et end ette valmis-
tada õhtusesse tunnistlusõhtulo. Kui nõtra-
dena tundsimine end korraga kõik, seistes
esimese ülesande ees Issanda lõikus-
väljal. Kas õnnistegija tüiesti nii vähe di
võinud meile anda kõik need aastad, mil
olime tohtinud käia Tema jälgedes? Ja mil-
listost aegadest me oleme läbi tulnud tere
vetena ja puhta südamega! Aga just meie
nõtruses sai Ta taas tüie võimuse. Seda ko-
gesime kõik ühiselt, kui noor noore järele
astus üles ja sellest ka teistele rääkis,
mis Jeesus talle on andnud. Mõnigi süda
murdus oma õnnistegija ees, aga läbi pisa-
rategi tohtisine näha taas särevaid silmi.

"Jeesusele laulan, Jeesust ülistan, kel-
lelt oma patud andeks sein ja saan" — see
lõpulaul nagu väljendas kõikide noorte
kiitust ja tänu Temale, kes need püevad ni
helde oli olnud meie vastu.

Kõige enam aga rõõmustas meid kõiki mõ-
ned püevad hiljem nimetu tänukiri. Ühelt
noorelt, kes oli loidnud taas oma Issanda
ja õnnistegija neil püevil ja rahu südames
se, mida ta kaua oli otsinud.

Oudovas eesti sõdurite keskel peetud vestlusest.

Mis on usk? Mis on meil sellega tegemist? Eks ta ole ajast ja arust läinud, jutujatkuks vanadele naistele?

Juba kaua lebab rohus roostetunud mürsk Karjapoisid leiavad selle. Mis asi see on? Sellega saab küll nalja. Susivad naise kuni tabavad veel terve sütku — ja vallandub surmav jõud.

Ränk eksitus on, et usk on ajast ja arust. Usk on vägi ja hingejõud, millega ei saa mängida. See jõud ei leia tihti õiget väljendust, muutub suikuvaks umbusuks, kuid seda hirmsama jõuga vabaneb ta survest. Ja selle hingejõu läbi saab korra saata suuri asju. Kõik oleneb siis sellest, kas teda rakendatakse õigesti või vääriti.

Bolševism külvab inimostesse umbuuku ja vallandas lõpoks hävituskire, mis viib meiste ja enese täieliku mõrvamiseni. Kus on mehed, kes õigust teeksid?

Neid on. Soome talvesõjas oli iga mehe jõud suunatud õiguse võidule viimiseks ja seal ilmnos õige usu vägi. Rinde põhjalõigus ründasid bolševikud kuskil lakkamatult kuid polnud anda uut vahetust mahi. Haaramise ohu tõttu tulnuks taanduda kaugele varupositsioonidele, kuid seks puudus füüsiline jõud. Oli, aga jõudu ja usku seista omal kohal ja viimse jõuga vastu panna.

Niisugust vankumatut mehist usujõudu vajame meie, meie rahvas, et pääseda hukkamise jõududest. Vajame mehi, kes "usu läbi" teevad õigust, kätte saavad töötatud eesmärgi, nõbrasest saavad ometi rammu, saavad vägevaks sõjas ja ajavad pakku võbras-

te sõjahulged..." (Heebr. 11, 33-34)

Ma ei jõudnud edasi, sest osa mehi pidid hearama relvad ja ja sõitma V. külle vooautol abiks eesti perele. Nad pidid vabama paku bandiitide hulged ja nad tegid seda innuga.

Toomas Põld

Vaadates usu alustajale ja täidesaatjale Jeesusele, kes risti kannatas temale oodatava rõõmu asemel, häbist hoolimata, ja on istunud Jumala aujärje paremale kaele.

Kujutlege ometi teda, kes niisugust vastuhakkamist enese vastu on saanud kannatada patustelt, et te ei väsiks ega lähoks arks oma hinges Heebr. 12, 233

T E A T E I D.

Järgmise "Risti Valguse" numbril anname välja, kui Jumal lubab, detsembrikuul, jõulunumbrina.

Kaastööd palume ära anda hiljemalt 1. detsembriks.

RISTI VALGUS

Tartu Pauluse I koguduse noorte ajakiri
Nr. 5 1943 III aastak.

Ilmumisaeg 28. okt.